

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΤΙΜΗ ΚΑΤΑΧΩΡΙΣΕΩΝ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν ἀρὰ 48 φν. 1.
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν ἀρὰ 10 φν. 10
Κατὰ ἑξαμηνίαν 5 φν. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φν. 12

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΑΠΛῆ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ἰδιοκτήτης Ν. ΠΕΤΣΑΛΗΣ

Τακτικὸς ἐν Ἀθήναις Συντάκτης ΧΡΗΣΤΟΣ ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΣ.

Συντάκτης ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΖΕΡΒΟΣ.

Διὰ πᾶσαν καταχώρησιν ἐν τῇ
ἀ. σελίδι ὁ ἔτος ἀρ. 30. Ἐν τῇ
γ'. σελ. 20. Ἐν τῇ δ'. σελ. 10
Διὰ τὰς δικαστικὰς καταχωρῆ-
σεις κατ' ἀποκοπὴν.

ΕΝ ΔΥΠΗΡΟΝ ΕΠΕΙΣΟΔΙΟΝ

ΚΑΙ Ο

Κ. ΚΥΡΓΟΥΣΙΟΣ

Ἐν τῇ φύλλῳ τῆς συναδέλφου ἐν Ἀθή-
ναις "Ἀκροπόλεως", τῆς 16 τρέχοντος πα-
ρεστάθη ὁ παρ' ἡμῖν Εἰσαγγελεὺς τῶν Ἐ-
φεσίων κ. Μ. Κυργούσιος ὡς ἐμφοροῦμενος
ὅπῃ ἀναρχικῶν φρονημάτων καὶ τὸ δὴ χεῖ-
ριστον ὡς ὀδριστης τοῦ Βασιλέως καὶ τῆς
Βασιλικῆς Οἰκογενείας. Ἐκπληκτος ἐπὶ τῇ
ἀναγνώσει τοῦ εἰρημένου ἀθροῖδου ἅπασα
ἡ Κερκυραϊκὴ κοινωνία ἐσπευσε νὰ ἐκφρά-
σῃ τὴν ἀποστροφὴν τῆς πρὸς τὰ δημοσιευ-
θέντα καὶ συνάμα τὴν λύπην τῆς πρὸς τὸν
κ. Κυργούσιον τὸν ἀπολαύοντα ἐνταῦθα ἀμει-
ρίστου ἀγάπης καὶ ὑπολήψεως ὅς μόνον διὰ
τὸν εὐθὺν δικαστικὸν χαρακτήρα του ἀλλὰ
καὶ διὰ τὰ περικοσμοῦντα τὸν ἄνδρα ἀτομι-
κὰ χαρίσματα τῆς προσηνείας καὶ κοσμιό-
τητος περὶ τὸ λαλεῖν.

Αἱ κατωτέρω ἐπιστολαὶ ἄλλαι μὲν στα-
λεῖσαι αὐθρομήτως, ἄλλαι δὲ κατὰ πρόκλη-
σιν τοῦ ἰδίου ἐκ τοῦ στενοῦ κύκλου τῶν ὁμο-
τίμων του, εἰσὶν ἱκαναὶ νὰ θέσωσι φῆμιτρον
εἰς τὰς ποταπὰς καὶ ἀνάνδρους προθέσεις
τοῦ δόντος πρὸς δημοσίευσιν τὰ ἐν τῇ "Ἀ-
κροπόλει", ἀναγραφέντα.

Ἰδοὺ τινὲς ἐκ τῶν δηλώσεων.

Φίλε Κύριε Κυργούσιε,

Σπεύδω νὰ ἀπαντήσω εἰς τὴν ὑπὸ ση-
μεριῇν χρονολογίαν ἐπιστολήν σας σχε-
τικῶς πρὸς τὰ ἐν τῇ "Ἀκροπόλει" δημο-
σιευθέντα ὑπὸ τὸν τίτλον "Σκάνδαλον
κλπ.", ὅτι κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἐνταῦθα
συμπληρώσεως μας οὐδέποτε ἤκουσα ἀνευ-
λαβεῖς λόγους λεχθέντας παρ' ὧν πε-
ρὶ Βασιλέως ἢ τῆς Βασιλικῆς Οἰκογενείας
αὐτὴ διέδορ παρ' ὧν φρονήματα ἀν-
τιδυναστικά.

Δράττομαι κλπ.

Μ. Α. ΔΟΥΡΟΥΤΗΣ
Νομάρχης Κερκύρας.

Οἱ ἐνταῦθα ἑρέται κ.κ. Π. Σκαλιστήρης,
Α. Γαρζώνης, Α. Τσουλάτης καὶ Ν. Κω-
τσάκης ἐπιστέλλουσι τὰ ἑξῆς:

Βεβαιούμεν ὅτι οὐδέποτε ἤκούσαμεν
ὧν ἀνευλαβῶς ἐκφρασθέντα εἶτε περὶ
τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως εἶτε περὶ τῆς
Βασιλικῆς Οἰκογενείας, εἶτε δὲ ὀλιγώτε-
ρον ἐμφοροῦμενον ὑπὸ ἀντιδυναστικῶν
φρονημάτων.

Ὁ παρεπιδημὸν ἐνταῦθα λόγῳ ὕψους
βουλευτῆς Σύρου κ. Γ. Παγανέλης γράφει:

Ἀξιότιμε φίλε,

Εὐλόγον εὐρίσκω τὴν ἐκπληξιν καὶ ἀ-
γανάκτησιν ὧν διὰ τὸ κακόβουλον
δημοσίημα τῆς "Ἀκροπόλεως". Ἀποδί-
δοιται ὧν γνῶμην καὶ ἐνέργειαν τοσοῦ-
τον ἀντίθετοι καὶ πρὸς τὰ προσωπικὰ ὧν
μὴ ἀισθήματα καὶ πρὸς τὰ καθήκοντα
τῆς ἐν τῇ πολιτείᾳ ἀσκέτε, ὥστε εὐλό-
γως καὶ ἠπορήσατε καὶ ἀηδιάσατε ὅτι ἡ
κακόβουλος καὶ ἡ εἰδησεογραφία κατ' ἑ-

θώσε τοσοῦτον τολμηρὸν νὰ πλαστουργή-
σῃ μῦθον. Τὴν διεύθυνσιν τῆς "Ἀκροπό-
λεως" φρονῶ πεποιθότως παραπλανηθεῖ-
σαν καὶ τελούσαν ἐν καλῇ πίστει. Διὰ
τοῦτο δὲ, ἀν μὴ ρητῶς δὲν ἠθέλετε μὴ τὸ
ἀπαγορεύσει, θὰ ἔγραφοι πρὸς τὴν "Ἀ-
κροπόλιν" τὸ ἐν τῇ γραφικῇ χωρῇ Πέ-
λεκα ἐπείσοδιον μεταξὺ ἡμῶν καὶ τῶν
χωρικῶν, ὅτε ἀγροῦντες τὴν ἰδιότητα
ὧν προσήλθοι οὗτοι ἄθροοι εἰς τὴν
πρὸ τῆς Ἐκκλησίας πλατείας καὶ ἐξήτουν
πληροφορίας περὶ τοῦ ἐκκρεμοῦς ἐθνικοῦ
ζητήματος, ἐπαναλαμβάνοντες τὰς φη-
μας δι' ὧν τοσοῦτον ἐπιρρόθως ἔχει δηλη-
τηριασθῇ πρότινος ἡ κοινὴ γνώμη. Μετ'
ἐπιμονῆς, ἢν ὁμολογῶ ὅτι ὀλιγοὶ ἠδύναν-
το νὰ ἔχωσιν, ἐξηγήσατε καταλεπτικῶς
πρὸς τοὺς ἀγαθοὺς ἀγρότας τὰ πράγματα,
ἐπειμίσσατε αὐτοὺς διότι τόσον εὐκόλως
παραπλανῶνται εἰς ἀποδοχὴν μοχθηρῶν
διαδόσεων κατὰ τῶν μελῶν τῆς Βασιλι-
κῆς Οἰκογενείας καὶ ἐπὶ τῆς ἐν γλῶτ-
τος ἐρμηνευτικῆς τοῦ ἐθνικοῦ ἐνδιαφέρον-
τος ὑπὲρ τῆς Βασιλείας, τῆς ἀρρήκτως
συνδεδεμένης μετὰ τῆς τύχης τοῦ Κρά-
τους καὶ τῆς φυλῆς μας.

Δραττομενος τῆς εὐκαιρίας κλπ.

Γ. ΠΑΓΑΝΕΛΗΣ

Ὁ ἐν Κερκύρᾳ Γενικὸς Πρόξενος τῆς Ἀγ-
γλίας.

(Κατὰ μετάφρασιν).

Ἐκπλησσομαι ὅτι λαμβάνετε ὑπὸ νοθα-
ρὰν ἐποῦν ἄθροα ἐφημερίδων.

Ὅχι, βεβαίως ὄχι, οὐδέποτε σὰς ἤκου-
σα ἐκφραζόμενον ἀνευλαβῶς (irreverent)
κατ' οὐδενὸς καὶ εἰ ὀλιγώτερον κατὰ με-
λῶν τῆς Βασιλικῆς Ἑλληνικῆς Οἰκογε-
νείας, ἀλλ' ὅλως τὸ ἐναντίον
καὶ βεβαίως εἶθε ὁ τελευταῖος ἄνθρωπος,
ὃν ἠδύνῃν νὰ φαντασθῶ ὡς ἐμφοροῦμε-
νον ὑπὸ ἀναρχικῶν φρονημάτων. Ἀρχί-
ζω νὰ πιστεύω ὅτι αἱ ἐφημερίδες δὲν εἶ-
ναι πάντοτε φιλαλήεις ἐν ταῖς εἰδήσεσι.

Πιστεῦσατέ μοι φίλε κ. Κυργούσιε κλπ.

HAMMER LEWIS DUPUIS

Ἐπίσης ὁ ἐν Κερκύρᾳ Γεν. Πρόξενος τῆς
Ἰταλίας, γράφει:

(Κατὰ μετάφρασιν).

Ἀγαπητέ μοι κ. Κυργούσιε,
Ἐπιλαμβάνομαι εὐχαριστικῶς τῆς εὐκαι-
ρίας νὰ διακηρύξω ὅτι καθ' ὅλας τὰς πε-
ριστάσεις καθ' ἃς εἶχον τὴν τιμὴν νὰ συ-
νομιλήσω μετ' ὧν καὶ ἐπισήμως καὶ
ἰδιωτικῶς ἐξεφράσθητε πάντοτε περὶ τῆς
Α. Μ. τοῦ Βασιλέως Γεωργίου καὶ τῆς Β.
Οἰκογενείας μετὰ τῆς μεγαλειότητος καὶ
εἰλικρινεστέρως ἀφοσιώσεως καὶ σεβα-
σμοῦ καὶ οὐδὲ λέξιν ποτὲ ἤκουσα ἐμφα-
νουσαν ἀντιδυναστικὰ παρ' ὧν φρονή-
ματα.

Λέξαθε κλπ.

COM. SUR

Ἐπίσης τοῦ ἐν Πορτογαλίᾳ
(Κατὰ μετάφρασιν).

Ἀξιότιμε φίλε,

Ἀναγνώσας τὰ ἐν τῇ "Ἀκροπόλει" δη-
μοσιευθέντα κατ' ὧν ὁμολογῶ ὅτι βα-

θῶς ἐξεπλάγην. Ἐχομεν ἀρχαίαν ἀγγλι-
κὴν παροιμίαν λέγουσαν, Κύριε Κυργού-
σιε, ὅτι οὐδὲ εἰς ἀλλεῖ λίθοι οὐ
κατὰ κρυπτοῦ ἀλλ' ἐν οὐκ ὁδο-
μῇ ματὸς. Ταύτην τὴν παροιμίαν ἐπι-
τρέφατέ μοι νὰ σὰς ὑπερθυμίσω καὶ δια-
τελῶ κλπ.

JOHN STRETCH

(ἔπεται συνέχεια)

Εὐαλοὶ ἀπηγοῦσι διὰ μέσου τῆς χρονικῆς
σταδιοδρομίας εἰς λόγους τοῦ διαπρεποῦς φι-
λέλληνας: «Ἐχετε μέγα δίκαιον, νὰ προνη-
σῇτε περὶ τοῦ μέλλοντος τῆς ὥρας σας πα-
τρίδος, καὶ ζητήσῃτε θεραπείαν τῶν δεινῶν
τῆς, ἐν ὅσῳ ὑπάρχει ἀκομὴ καιρός. Μετ' οὗ
πολύ ἔτις τὰ συμβάντα θέλουσι ἐπέλθῃ μετὰ
τοσαύτης ταχύτητος, ὥστε δὲν θὰ συγχωρή-
σουν τὰς ἐσκεμμένας καὶ συνετάς ἀποφάσεις.
Τῶν πραγμάτων ἡ ἀκατάσχετος φρά τὸτε
θέλει συμπαρασύρῃ καὶ τοὺς θεωρητικὸς ἄν-
δρας: ἀνάγκη δὲν, ὅπως ἀπὸ τῶν θεωριῶν με-
ταβῇ τις καὶ ἔκων εἰς τὸ πεδῖον τῆς πράξεως.
Ἀνάγκη τὸ βασιλεῖον τοῦτο, νὰ ἐπικταθῇ διὰ
τῆς νομιμοτέρας πασῶν τῶν κατακτῆσεων,
τῆς διεκδικήσεως τῆς περιουσίας του. Τότε,
ὡς ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τοῦ κληρικοῦ δεσποτι-
σμοῦ ἡγέρῃ τὸ μέγα Ἰταλικὸν κράτος, εὐ-
τως ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τῆς Τουρκίας ἰσχυρὸν
θὰ ἡγέρῃ τὸ Ἑλληνικόν.

Οἱ Ἕλληνες ἀξίουν διὰ τὴν νοημοσύ-
νην καὶ τὴν ἀνδρείαν καὶ θὰ συνενωθῶσιν ὑ-
πὲρ τοῦ σχηματισμοῦ μεγάλης αὐτοκρατο-
ρίας.

Ἀλλὰ χρειάζονται ἄνδρες. Ζητήσατέ τοὺς
ἐν μέσῳ ὡμῶν. Μὴ ἀπαιτήσῃτε τι παρὰ τῶν
ξένων, διότι θέλουσι σὰς ἐξαναπέμψῃ κλάδον
τινα ἀκάρπου δυναστείας, ἀλλόφυλον, ἀλλό-
θρησκον, ἐναντίον τῆς ἐκλογῆς καὶ τῆς ὀρέ-
ξεως σας. Δυσπιστεῖτε πρὸς τὴν Εὐρωπαϊκὴν
διπλωματίαν, ἥτις εἶναι ἡ αἰτία τῆς ἡθικῆς
σας ἀδυναμίας. Μὴ περιμένετε, εἰμὴ ἀπὸ τῶν
ἐαυτῶν σας. Θὰ εὕρητε ἐν μέσῳ ὡμῶν ἄνδρας
ἐνεργεῖας . . . .»

Τοιαῦτα πρὸ τριακονταπενταετίας ἔγραψεν
ὁ Edmond About, ἐκτιμήσας τὰ ἡθικὰ πρόνό-
μια τοῦ ἀτυχοῦς ἔθνους, ἀλλὰ καὶ μελετήσας
τὸν χαρακτήρα τῶν ποικίλων αὐτοῦ συμφο-
ρῶν.

Ταῦτα τὴν σήμερον, ὅτε, ἀντὶ νὰ εὐσπι-
στῶμεν, ἀνεκηρύξαμεν τὴν Εὐρωπαϊκὴν δι-
πλωματίαν προστάτην καὶ κηδεμόνα τῶν ἑ-
θνικῶν συμφερόντων, πλήττουσιν ἡμᾶς διὰ
τῆς εἰλικρινοῦς συμπαιδείας καὶ τοῦ βαθέος
πόνου τοῦ εὐγενοῦς φιλέλληνας, ὅστις διέγνω-
σε τὰ κύρια ἐλαττήρια, τὸ μόνιμον πρόγραμμα
καὶ τοὺς ἀναλλοιώτους σκοποὺς τῆς διπλωμα-
τίας ταύτης, ἥτις ἐπέδωκεν ὑπὸ τὸ πρόσχημα
τῆς εἰρηνικῆς προθέσεως πάντοτε τὴν ἐκμηδέ-
νισιν πάσης εὐέλπιδος ταπεινῆς τοῦ ἔθνους ἡ-
μῶν πρὸς μέλιν ἀνταγιστῆρα. Καὶ ἡ τάσις
αὕτη ἐκ τῶν ἀρχῶν τοῦ μῦθου τοῦ θεοῦ δι-
καίου, ἐπέζητησε τὴν παλίσιν τῶν θεμελιω-
θῶσιν ἀρχῶν τῆς πολιτείας καὶ τῆς βασιλείας καὶ
τὰ δίκαια τοῦ ἔθνους, ἀποκρούουσα τὴν κυριαρ-
χίαν τῶν ἀλλοτρίων ἐκτετατῶν, καὶ τὴν
συγκέντρωσιν τῶν ἐξουσιῶν, καὶ μὴ ἐνισχύου-
σα τὴν ροπὴν τῶν ἀντιθέτων στοιχείων εἰς τὸ

πού δὲν τὴν ἔχουν κι' ὅπου βάνουν ἐμπόδια καὶ
 παραλύουν τὴν καλὴν θέλησιν τοῦ ἐνὸς καὶ τῶν
 δύο. Κι' ἀφοῦ οἱ νόμοι μας καὶ τὸ σύνταγμα
 εἶν' ἐκεῖνα ποῦ ἔχουν γεννήσει τὴ σημερινὴ τε-
 ρατὴν κατὰστασι, κι' ἀφοῦ μὲ αὐτοὺς τοὺς νό-
 μους καὶ μὲ αὐτὸ τὸ σύνταγμα δὲν εἶναι δυνα-
 τὸν νὰ ἐφαρμοστοῦν οἱ νόμοι καὶ τὸ σύνταγμα,
 πῶς ἢμπορεῖ οἱ νόμοι μας καὶ τὸ σύνταγμα νὰ
 ἦναι καλὰ; Μπῶρεῖ νὰ ἦναι καλὰ ἀπολύτως,
 καὶ νὰ ἦναι καλὰ γιὰ ἄλλους λαοὺς; ὅχι ὅμως
 καὶ γιὰ μᾶς, κ' ἔχομε τὴν ἀπόδειξιν σὲ 'κεῖνο
 ποῦ εἶπα. Στους λαοὺς ἐκείνους ὅπου οἱ νόμοι
 αὐτοὶ καὶ τὸ σύνταγμα λειτουργοῦν καθὼς πρέ-
 πει, δὲν ὑπάρχουν οἱ πλᾶνοι καὶ οἱ πλανημένοι;
 ἢ, κι' ἂν ὑπάρχουν, αὐτοὶ εἶν' ἐξαιρέσεις καὶ δὲν
 εἶναι ἱκανοὶ νὰ ἐμποδίσουν τὸ ἔργο τῶν ἄλλων
 τῶν εὐλακρινῶν φίλων τῶν νόμων καὶ τοῦ συν-
 τάγματος. Σὰ 'κείνους τοὺς λαοὺς ἡ φιλαρχία καὶ
 ἡ ἰδιοτέλειά μήτε τόσο γενικὰ εἶναι μήτε φτά-
 νουν στὸν βαθμὸ ποῦ φτάνουν σ' ἐμᾶς, ὅπου στὸν
 βαθμὸ τους θυσιάζουμε τὰ πολυτιμώτερα συμ-
 φέροντα τοῦ κράτους καὶ βάνουμε εὖς κείνυνο τὴν
 ὑπαξίᾳ του. Κι' ἂν σὲ 'κείνους τοὺς λαοὺς τὸ δι-
 κό μας πολίτευμα θὰ ἦτον δημοκρατικόν, σ' ἐ-
 μᾶς εἰς ἀνγκυρῆς εἶναι διαλοκρατικόν. Τοῦτο δὲν
 χρειάζεται πολὺ γιὰ νὰ τὸ καταλάβωμε. Λίμε
 ὅπως φοβόμαστε τὴν ἀπολυταρχίαν. Πιὸς τῇ φο-
 βῆται; Μόνον οἱ δικολοῖ ἐχουν λόγον νὰ τὴ φο-
 βῶνται. Ἡ ἀπολυταρχία, καὶ κακὴ νὰ τύχη, σὲ
 ἕναν βαθμὸ, εἶναι πάντα προτιμώτερη ἀπὸ τὴν
 διαλοκρατία καὶ τὴν ἀναρχίαν. Κι' ἂν ἡ ἀπολυ-
 ταρχία τύχη κακὴ τὴ μιὰ φορὰ, θὰ τύχει καλὴ
 τὴν ἄλλην. Ἡ διαλοκρατία ὅμως δὲν μπορεῖ ποτὲ
 νὰ τύχη καλὴ. Ὅποιο εἶδος κι' ἂν ἦτελαμ' ἔχη
 ἀπολυταρχίας, εἶναι ἀναμφίβολο ὅπως δὲν ἤθελε
 ποτέ μᾶς φέρει στὸν γκρεμὸ καὶ στὸ χάος ὅπου μᾶς
 ἔχουν φέρει οἱ καλοὶ νόμοι καὶ τὸ καλὸ σύνταγμα
 μας. Φοβόμαστε γιὰ τὰς ἐλευθερίας μας. Ποιαὶ
 ἐλευθερίαι; ποῦ εἶναι ταις αὐταῖς ἡ ἐλευθερία;
 Ἐγὼ δὲν ταις βλέπω πουνεχά. Ὅζῳ κι' ἂν ἐννοού-
 με ταις ἐλευθερίαις ὅπου ἔχομε δώκει στους διαό-
 λους μετὰ ζημίαν καὶ μὲ τὴν ὑποδοῦλσιν τῇ δικῇ
 μας. Εἶπα ἔχομε δώκει ἄλλὰ τὸ ἀληθινὸ εἶναι ποῦ
 ταις ἐπὶ ἄνθρωποι μὲ τὸ χερί τους, καὶ μὲ τὸ
 χερί τους μᾶς ἔχουν ὑποδοῦλῃσι ἐμᾶς τοὺς ἄλ-
 λους. Ἐγὼ ἐκκοτίστηκα, καὶ δὲν ἤξερω μήτε μὲ
 ποιούς μιλῶ. Ἡ μεταπολίτευσι τοῦ 1862 δὲν
 ἔφθου ἄλλο παρὰ μιὰ ἐπανάστασι τῶν διαόλων
 γιὰ νὰ κάμουν ἐκεῖνα ποῦ ἔκαμαν καὶ γιὰ νὰ
 κατορθώσουν ἐκεῖνα ποῦ ἐκατόρθωσαν, παίρνω-
 ντας καὶ ὅλην τὴν ἐξουσίαν στὰ χερία τους. Ἡ
 ἐλευθερία ἡ δικαίς μας εἶναι νὰ πηγαίνομε σὲ
 κάθε ἐκλογὴ νὰ ψηφίζωμε τοὺς δικολοὺς γιὰ νὰ
 μᾶς βάνουν φόρους ἀπάνου σὲ φόρους, γιὰ νὰ μᾶς
 ἀναγκάζουν νὰ ὑπηρετοῦμε στὸν στρατὸ, γιὰ νὰ
 μᾶς στέλνουν χωρὶς λόγον καὶ χωρὶς τὴν παρα-
 κλήτῃ πιθανότητα ἐπιτυχίας στὸν πόλεμον νὰ
 σκοτονώμαστε. Νὰ μᾶς κλέφτῃ ὁ ἕνας, νὰ μᾶς
 μπασιζῇ ὁ ἄλλος, χωρὶς νὰ μᾶς εἶναι δυνατόν
 νὰ βροῦμε δικαιοσύνην μήτε στὴν ἀστυνομίαν, μή-
 τε σταῖς εἰσαγγελείαις, μήτε στὰ δικαστήρια,
 μήτε στὰ ὑπουργεῖα, τοῦλάχιστον ἐκεῖνοι ποῦ
 δὲν ἀνήκομε στὸ κόμμα π' οὐ ἔχει τὴν ἐξουσίαν ἢ
 ἐκεῖνοι ποῦ, σὺν ἄνθρωποι ἀνεξάρτη-
 τοι, δὲν ἀνήκομε σὲ κανένα κόμμα καὶ δὲν ἔχομε
 προσφέρει σὲ κανένα κόμμα ὑπηρεσίας καὶ δὲν
 ἔχομε παῖσι ποτὲ νὰ ψηφίσωμε ὥστε νὰ ἔχωμε
 τίτλον νὰ περιμενῶμε ἀνταμοιβὴν μὲ τὴν ἀπόδο-
 σιν τῆς δικαιοσύνης σ' ἐμᾶς. Ἀλλὰ ὥς κ' ἐκεῖνοι
 ποῦ ἀνήκουν στὸ κόμμα τὸ κυριαρχικὸ τῆς ἡμέ-
 ρας, τὸ ἴδιο παθαίνουν ἂν τύχη καὶ συγχροητοῦν
 μὲ ἄλλον ἰσχυρότερον τοῦ ἰδιοῦ κόμματος. Νὰ
 μπορούμε νὰ φωνάζωμε ὥς στὸν τρίτον οὐρανὸ
 καὶ νὰ διαμαρτυροῦμαστε καὶ μὲ τὸ στόμα καὶ
 μὲ τὸν τύπο καὶ μὲ ἀναφοραῖς καὶ μὲ ἱκεσίας,
 στὸ ὕπερο (καὶ ἀφοῦ χάσωμε κάθε ὑπομονή) καὶ
 μὲ ὀνειδισμοὺς, ἐναντίον μανθῆς καὶ ἄλλης ἀδι-
 κίας ὅπου μᾶς γίνεται, καὶ κανέναν νὰ μὴ μᾶς
 ἐμποδίζῃ μήτε νὰ μᾶς ἐλέγχῃ γιὰ τοῦτο, ἀλλὰ
 καὶ κανέναν νὰ μὴ μᾶς δινῇ ἀκράσιν. Αὐταὶ
 ταις ἐλευθερίαις φοβώμαστε, οἱ δειλοὶ καὶ οἱ φι-
 λάρργοι, νὰ μὴ χάσωμε; Ἡ μὴ ἔχομε τὴν ἐλ-
 πίδα ὅπως θὰ ἔρῃαι καιρὸς ὅπου θὰ ἐφαρμοστοῦν
 πιστὰ οἱ νόμοι καὶ τὸ σύνταγμα; Κι' ἂν ἔχομε
 αὐτὴν τὴν ἐλπίδα, ἔχουν κι' οἱ ἄλλοι ὅμως τὸ
 δικαίωμα νὰ μᾶς βρῶνται ἐν τῇ βασιλείᾳ αὐ-
 τῇ ἡ ἐλπίδα καὶ ἡ παρὰ τῆς ἀνὰ κανένα σημά-
 δι, ὑπάρχει κανένα δίδωμεν καὶ λαμβάνωμε
 καὶ καὶ νὰ ἔχωμε ὅπως θὰ ἔρῃαι αὐτοὶ ὁ
 καιρὸς κι' ὅπου θὰ ἔσθαι ἡ λύσις, τοῦλάχιστον
 ἐκείνους καὶ μὲ τὰς ἐλπίδας καὶ τὸν καιρὸ τῆς με-
 ταπολίτεως τοῦ 1862 εἶναι περασιμένα τρι-
 ἑντα πέντε χρόνα, καὶ σὲ αὐτὸ τὸ διάστημα

χομε πέρασει, χωρίς να ήναι καμμία ανάγκη, με τους οδηγούς όπου έχουμε διαλέξει ή όπου ή κακή μοίρα μας έχει δώσει, από κάθε λογής κακοτοπιές, και λόγους και γκρεμούς και λαγκάδια, όσο που έχουμε φτάσει εκεί όπου βρισκόμαστε σήμερα. Θέλετε ακόμα να περιμένουμε για να κατακυλώσουμε και μέσα στο βράδυ; Μια άλλη άμωξιά χρειάζεται σήμερα για τούτο, κι αυτήν την άμωξιά δεν θα λείψει που να μη μας τη δώσουν οι καλοί πατριώταις αν σε καιρό δεν πάρουμε τα μέτρα μας. Έχουμε όλα τα διδόμενα για να το πιστέψουμε τούτο. Αλλά και ποιά μέτρα να πάρουμε; Τούτο δεν είναι δουλειά δική μου, κι αφήνω εσάς τους άλλους να το σκεφθήτε. Το βέβαιο είναι όπως ο κόμπος είναι δύσκολος, αφού δεν υπάρχει ο τρόπος μήτε να αλλάξουν γνώμη και αισθήματα οι διαβόλοι, μήτε και να βγούν από τη μέση, αφού αυτοί οι ίδιοι είναι μέσα στα πράγματα κι αφού είν' απαραίτητη η συνεργασία τους για αυτόν τον σκοπό. Εκείνοι που ειλικρινώς ποθούν τη μεταβολή είμαστε πάρα λίγοι, και δεν είμαστε τίποτα μπροστά σ' εκείνους όπου έχουν κι όλον τον όχλο μαζί τους, όπου κι' αυτές, μέρος για κάποιο μικρό συμφέρον και μέρος απαρνήσιμος και πλανημένος, ακολουθείς πάντα εκείνους. Είναι πεπρωμένα οι ψυχές και οι αγρόταις να ήναι οι κατά προτίμησι πιστευτοί κι' αυτοί συνήθως να θριαμβεύουν. Πολύ αμφισβάλωμε το σημερινό κοινωνικό σύστημα, αν θα έρθει ποτέ καιρός όπου τούτο δεν θα συμβαίνει στον κόσμο. Τάχα αν τους είπαμε όπως ή παρουσία τους και η ανάμιξη τους στα δημόσια πράγματα, ή για την κακή θέληση ή για την αικαρότητα τους, βάνει σε κίνδυνο την ύπαρξη του κράτους και θυσιάζει το μέλλον όλου του έθνους, θα πεισθούν με τούτο για να καθήσουν στην άκρη τους εγκαταλείποντας με το καλό σε άλλους αρμοδιότερους (αν υπάρχουν τέτοιοι κι' αν δυνθούν να βγούν από την αφάνεια που σε αυτή τους έχει καταδικασμένους το άχρειο σύστημα) την θέσι όπου καταχρηστικώς και χωρίς νόμιμον τίτλο σήμερα κατέχουν αυτοί. Οι διαβόλοι, είναι δυνατόν ποτέ να πεισθούν σε τίποτα; Ο όρθος λόγος, ή δικαιοσύνη, ή φιλοπατρία, είναι λέξεις όπου δεν έχουν καμμίαν αξία και καμμία σημασία για τους διαβόλους. Είναι δυνατόν ποτέ να πεισθώ ο ένας και άλλος από τους επιδόξους ύπουλους και πρωθυπουργούς να πείθουν να παλιτεύονται; ο ένας και άλλος από τους επιδόξους βουλευτάς να πείθουν να εργάζονται για την κατάκτηση της βουλευτικής έδρας; ο ένας και άλλος από τους μικρούς κομματάρχους να πείθουν να φέρνουν όμπρός τον βουλευτή τους; ο ένας και άλλος από εκείνους όπου ελπίζουν να λάβουν μία δημόσια θέσι να πείθουν να υπηρετούν τον κομματάρχη και τον βουλευτή; Κόμπος δύσκολος, κι' όποιος είν' ικανός, ως τον λύση. Το βέβαιο είναι όπως ή σημερινή περίστασι είναι σοβαρώτατη, και όπως, αν έχουμε έναν κόκκο φιλοπατρίας και φιλοτιμίας κι' έναν κόκκο αιδούς, πρέπει όλοι να αποφασίσουμε κάτι να θυσιάσουμε για τον σκοπό της αναγεννήσεώς μας και για τον σκοπό να ξεμακρυνώμε από το τρομερό βράδυ όπου είμαστε φεσμεμένοι. Εδώ είν' ο λόγος για την καλή και φρόνιμη διοίκησιν μας, και ή καλή και φρόνιμη διοίκησιν μας στη σημερινή περίστασι είναι ταύτοση με την ύπαρξη του κράτους και με το μέλλον όλου του έθνους, τον κηρύττον δηλ. εκείνον όπου μας απασχολεί τον νου και την καρδιά μέσα νύχτα και δεν μας αφήνει να έχουμε ποτέ ησυχία. Και πως τέτοια σπουδαία υποθέσι την αμειλόμε; Τούτο δείχνει όπως όταν φωνάζουμε και ξεσκλάμε τα ρούχα μας για τον εθνισμό μας και την εθνική μας αποκατάστασι, ή είμαστε άσυνειπείς και παράλογοι ή δεν είμαστε ειλικρινείς. Ομπρός από τον φιλεθισμό στέκεται εξ' ανάγκης ή φιλοπατρία; αλλά εμείς, με τη διαγωγή μας ως τώρα, έχουμε δείξει όπως φιλοπατρία δεν έχουμε. Κι' αφού δεν έχουμε φιλοπατρία, πως είναι δυνατόν να έχουμε φιλεθισμό; Αφού όχι μόνον αδιαφορούμε για τον σύνολο ή τον συγχωριανό μας, αλλά και τον καταπιέζουμε και τον τυραννούμε, πως είναι δυνατόν να ενδιαφερώμαστε για τον κάτοικον άλλου χωριού που ποτέ δεν τον έχουμε ιδεί; Απ' ότι φαίνεται, δεν εννοούμε τί είναι φιλεθμός, και τρέχουμε ζοπίσω σε ένα άνοητο ιδεώδες όπου με αυτό, ποιοι εν καλή πίστει και ποιοι εν κακή πίστει και για ιδιοτελείς σκοπούς, γελάμε ο ένας τον άλλον. Έλεος! για την εθνική ενότητα. Τη γεωγραφική ενότητα την καταλαβαίνω πολύ καλά. Το ίδιο και τη γαλλική, κι' αν ως κ' εκεί είναι τα κοινωνικά ζητήματα που τους έχουν διακριμένους, βρε-

λεύουν όμως οι νόμοι όμοιοι για όλους, υπάρχει ασφάλεια ζωής και περιουσίας όσο ανθρώπινως είναι δυνατόν να υπάρχει, λειτουργεί μία δικαιοσύνη που είν' ήζια του όνοματός της, υπάρχει τάξι και υπάρχει πρόνοια σε όλα, κτλ. Αλλά τη δική μας εθνική ενότητα, δηλώσω την αλήθεια, στην κατάστασι που βρισκόμαστε σήμερα, δεν δύνομαι να την εννοήσω. Δεν δύνομαι, να εννοήσω, τέτοιοι που είμαστε, ποιόν σκοπό θα είχε αυτή ή ενότητα; και τι με την ενότητα θα εκατορθώσαμε προς όφελος δικό μας ή προς όφελος της ανθρωπότητας. Η μήν είμαστε τριάντα τουλάχιστον εκατομμύρια, ή και μόνον είκοσι, για να ελπίζουμε όπως, ενωμένοι, θα μπορούσαμε να δώσουμε κι' εμείς μία γνώμη στα Ευρωπαϊκά μεγάλα συμβούλια; Και τότε αν ήτουν, ποιο το κέρδος για μας ή για τους άλλους; Και τι θα ήζιζε, τέτοιοι που είμαστε, μία δική μας γνώμη; Όλοι όλοι δεν είμαστε περισσότεροι από εξή εκατομμύρια, θα ισχυματιζαμε δηλ., όλοι ενωμένοι, ένα κράτος ύλικώς τετάρτης τάξεως ή πέμπτης, καθώς είναι σήμερα το Βέλγιο; ή ήλικώς, αφήνω σει να το ειπώτε. Η αρχή των εθνικοτήτων, δηλ. ή αρχή όπως κάθε έθνος είναι καλό να κυβερνιέται χωρία του και μοναρχό του, είναι μία αρχή δικαίη και όρθη, επειδή όλα τα μέλη ενός έθνους με το μέσον της γλώσσας, όπου είναι κοινή, μπορούν να συναρχειούνται για αυτόν τον σκοπό. Ο σύνδεσμος της γλώσσας για τον σκοπό της συνενοήσεως είναι το μόνον πράγμα που δικαιολογεί εκείνην την αρχή. Η κοινή καταγωγή, ή και ή κοινή θρησκεία, τίποτα δεν σημαίνουν. Κάνοντας από μας δεν έχει ποτέ αγαπήσει ή βοηθήσει τον άλλον για τον λόγον απλώς όπου προσέβει την ίδια θρησκεία που και τούτο αν ήτουν, θα ήτουν ελάττωμα, και όχι αρετή. Αυτής της γνώμης ήτουν κι' ο ίδιος ο Χριστός. Και κάνοντας ποτέ από μας, δεν έχει αγαπήσει ή βοηθήσει τον άλλον για τον λόγον απλώς και μόνον επειδή ο πάππος του ή ο πρόπαππος ήτουν από ένα χωριό με τον δικόν μας πρόπαππο. Υποθέτοντας όμως την περίστασι όπου τα μέλη ενός έθνους, συνενοούμενα με τη γλώσσα, δεν ήθελε συνενοούνται με ταίς γνώμαις, και ήθελε αλληλομισούνται, και ήθελε αλληλοτρώγονται, και το κάθε μέλος καταζώντας για το δικό του άτομικό συμφέρον, ήθελε αδιαφορεί και ήθελε θυσιάζει το γενικό του έθνους, σε αυτή την περίστασι ή αρχή της ολομέλειας και της συμβιώσεως δεν ήθελε, έχη νόημα και σκοπό, όσο μόνον κι' αν ήθελε ήναι το νόημα και ο σκοπός του συνεταιρισμού προς το ν' ήδικηθούν και να καταπισθούν ξένοι λαοί, πράγμα τούτο που ανακινείται με την αρχή των εθνικοτήτων, αρχή που είναι για όλους τους λαούς δικαίη και ήζιοσέστατη, κι' όχι μόνον για μας ή για μερικούς, καθώς δεν είναι δύσκολο να βρούμε με τον νου μας. Η αρχή των εθνικοτήτων έχει κλείσει την θύρα για τειταίς επιχειρήσεσι σε κείνους όπου αναγνωρίζουν εκείνην την αρχή, και δεν θα μπορούσαμε λογικώς και δικαίως, επικαλούμενοι σήμερα εμείς αυτήν την αρχή για να μπειρώμε να λάβουμε το δικό μας, να την κλοτσάπατήσωμε αύριο για να απαξιώμε το ξένο, καθώς έχει δοκιμάσει να κάμη χωρίς να ντραπή ή κυβέρνηση του Κρίστη στην Ιταλία με τον πόλεμο που είχε επιχειρηθεί για την κατάκτηση της Αθυσίνιας. Έμεις σήμερα βρισκόμαστε σε αυτή την περίστασι της κακοδιοικήσεως και ακοσμοσυβιώσεως; και δεν μας φτάνει όπου είμαστε εμείς όπου είμαστε, αλλά αγωνιζόμεστε για να δυνήθουμε να μπάρουμε κι' άλλους να βρύνουν κι' αυτοί μέσα στο κακάδι μας για τον μόνον λόγον όπου μιλούν την ίδια γλώσσα και για τον μόνον λόγον να μπορούμε να καταλαβαίνουμε καλά ο ένας του άλλου ταίς φλυαρίαις ή ταίς βρισιαίς. Αλλά οι άλλοι, αν δεν βρίσκονται χειρότερα εκεί όπου βρίσκονται, θα είχαν φρόνιμα να μας απεκριθούν αδιορθώτῃς πρώτα, κι' έπειτα έρχόμαστε. Ο σφιχτότερος και αγαπητότερος δεσμός απ' όλους μεταξύ των ανθρώπων είν' εκείνος της ταυτότητος των ιδεών και αισθημάτων είναι αναγκαία όμως και ή ταυτότης της γλώσσας, για τη συνενόησι. Αλλ' από το ένα στο άλλο, είναι πάντα φυσικώτερη και πλέον επιτυχημένη ή συμβίωσις δυο ανθρώπων όπου να έχουν κοινά ταίς ιδείαις και ταίς αισθήματις όπου να τους χωρίζει ή γλώσσα, παρά δυο άλλων όπου να έχουν κοινή μόνον τη γλώσσα, που σε άλλο δεν θα τους έχρησιμευε παρά να τρώγονται ή και να δέρνονται αλληλό.

N. Σ. Κ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΣΜΟΛΕΝΣΚΗΝ

Είς τα Θερμιά, μ' άχόρταγο τὸ μάτι,
Παραμονεύει ἡ Τουρκία νὰ δόσῃ
Τὴ λάμψη, ποὺ σκορπᾷ τὸ Βελεσίνο.
Νὰ χύσῃ τὸ φάρμακόν της ἐκείνο
Μὴ τὴν ὀχιά ὁ ἥρωϊς μου ἀφήσῃ.

Στὰ Φάρσαλα, στὸ Νεζερὸ, στὸ Μάτι,
Στὸ Δομοκὸ, δαφνοστεφανωμένη,
Τοῦ Βαρατάση τῇ Σκιά, τοῦ Φράττη,
Σοῦ δείχνει ἡ Πατρίδα, δακρυομένη.

Εἰς τὰ Θερμιά μοσχολοῖ, ὅσιν κρίνος,
Τὸ γῶμα, ποὺ οἱ τραχόσοι εἶναι θαμμένοι
Κι' ὁ Βασιλλῆς, ὁ ἀθάνατος Ἐκείνος.
Ἡ Δόξα στὰ Θερμιά σὲ περιμένει.

Εἰς τὰ Θερμιά κι' ἂν ἡ ζωὴ θὰ δόσῃ,
Ἡ Φῆμη σου ἀνέσπερὴ θὰ μένῃ.
Κλεινὸ τὸ ὄνομά σου θὰ νὰ ζήσῃ.
Ὅποιος ἐκεῖ πεθάνει δὲν πεθαίνει.

Ἀθήναι

Α. Δ.

Σ. Σ. Ε. Ε. Ἀσμένως δημοσιεύομεν
τὸ ἀνωτέρω ποίημα τοῦ ἐπιφανοῦς λογίου
καὶ δραματούργου κ. Ἀνδρ. Δελλαπόρτα,
πρ. γεικοῦ προδρόμου κ.λ. διαμένοντος
νῦν ἐν Ἀθήναις. Ἐλπίζομεν δὲ προσε-
χῶς νὰ δημοσιεύσωμεν καὶ ἰδιον ἄρθρον
του.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΝ

Καθὼν μοι ἐπιβάλλεται ἀπαραίτητον
ὅπως ἐκφράσω καὶ δημοσίᾳ τὰς εὐχαρισ-
τήσεϊς μου καὶ τὴν ἀνεξάλειπτον ἐδγνωμο-
σύνην μου πρὸς τὸν διακεκριμένον καὶ ἀ-
ξιόλογον ἱατρὸν κ. Γεωργίου Πολίτην, ὅστις
διὰ τῆς ἐξειδικασμένης αὐτοῦ ἐπιστημονικῆς
ικανότητος μ' ἔσωσεν ἐκ φοβεράς ἀσθενείας
ἀπειλησάσης τὴν ἀπώλειαν τῆς δράσεώς
μου.

Μιχαὴλ Μπέσσης.

Δυναμὶ διακηρύξεως τῶν κ.κ. Διαχειριστῶν
τοῦ Μορτανιείου κληροδοτήματος, χρονολογου-
μένης ἀπὸ 10 Νοεμβρίου 1896 προσκηρύχθη νῆος
διαγωνισμὸς καθ' ὃν αἱ σχετικαὶ εἰδήσεις ἐγεί-
νοντο δεκταὶ μέχρι 31 Ἰανουαρίου ε. ε.

Μεταξὺ τῶν διαφόρων ὁρῶν τῆς διακηρύξεως
ἐκείνης, ὡς πρῶτον πρὸς τὸν διακρινόμενον
μὲνων ἀνεγ. ἄρετο, ὅτι οὗτοι ἐπρεπε ἀνὰ ἀνέ-
κωσιν εἰς οἰκογενείας μονίμως ἐγκατεστημένας ἐν
Κερκύρᾳ πασιγνώτως πτωχὰς καὶ ἐντίμους νὰ
διακρινώμεναι δὲ ἐπὶ χρηστοτητίᾳ.

Ὁ ταύτης δὲ δὲς ἔχει μόνον εὐλογος καὶ εὐτο-
χος εἶναι, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τῆς διαθήκης ὀριμέ-
νης διαγράφεται, δυνάμει τοῦ Ζ αὐτῆς ἄρθρου
καθ' ὃ ἀδὲν θέλουσιν εἶθε δεκτοὶ πρὸς τὴν ἀπο-
λαβὴν τῆς κληροδοσίας μου, εἴμη οἱ νεανίσκοι
... καὶ ἀνήκοντες εἰς οἰκογενείας ἀποκα-
τεστημένας κατὰ τρόπον διακρίειν ἐν τῇ πόλει
τῆς Κερκύρας, καὶ πασιδύλους τοσοῦτον πτωχὰς,
ὥστε νὰ μὴ δύνανται οὔτε ὀλοσχερῶς οὔδ' ἐν
μέρει νὰ υποστώσι τὰ ἀναγκαζοῦντα ἔξοδα, ἔνα
παράτῃσι πρὸς τὰ τεχνὰ αὐτῶν ἐν τῇ ἄλλο-
δαρῇ τιλείᾳ ἐκπαιδεύσιν περὶ τὰ γράμματα
καὶ τὰς ἐπιστήμας.

Ἦδη οἱ κ.κ. Διαχειρισταὶ δυνάμει προσκηρύ-
ξεώς τῶν ἀπὸ 16 Ἰουνίου ε.ε. δημοσιεύοντες τὰ
ὀνόματα τῶν υποβαλόντων αἰτήσεις ἔνα μετά-
σχωσι τοῦ προσχεοῦ διαγωνισματος, προσκα-
λοῦσι πάντα ἐνδιαφερόμενον καὶ οἰονδήποτε ἄλ-
λον πολίτην, ἔχοντα βάσιμον λόγον κατὰ τῆς
εἰς τὸ διαγώνισμα ἀποδοχῆς οἰουδήποτε τῶν αἰ-
τούντων, ἔνα υποβάλῃ ἐγγράφως καὶ ἐνυπογρά-
φως μέχρι τῆς 15 προσχεοῦ Ἰουλίου πρὸς τὸν
πρόεδρον τῶν διαχειριστῶν τὰς οἰείας ἐνστάσεις
ἐν ἡ περιπτώσει οἱ υποβαλόντες αἰτήσεις δὲν ἡ-
θαλον ἔχει ἅπαντα τὰ ὑπὸ τῆς διαθήκης ἀπαι-
τούμενα καὶ διὰ τῆς ἀπὸ 10 Νοεμβρίου 1896
διακηρύξεως ὀριζόμενα προσόντα.

Πρὸς τοὺς κ.κ. διαχειριστάς δὲν θέλομεν νὰ
ἀρνηθῶμεν ἀγαθὴν προαίρεσιν, φρονούντων ὅμως
ὅτι ἡσο πάντα περαιτεύουσα ἡ πρόσκλησις τοῦ
κοινοῦ, ὅπως αὐτὸ δι' ἐνστάσεων ὑποδείξῃ πρὸς
τοὺς κ.κ. διαχειριστάς τὴν ἀσφάλτητα ἢ τὴν
μὴ ὑπάρξιν τῶν προσόντων κατὰ τὰς αἰτούσεις.

Τὸ ταύτης σύστημα μόνον ἐν τῇ ἐρωτήσῃ ἀπαν-
τῶν καὶ ἐν τῇ ἐρωτήσῃ ἀπαντῶν καὶ ἐν τῇ ἐρωτήσῃ
προσέχονται ὅπως ἀναφανήσονται κατὰ τὴν χεῖρ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΛΕΩΦΥΡΙΟΥ

